

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Tdo/37/2017
Identifikačné číslo spisu:	3515010009
Dátum vydania rozhodnutia:	18.01.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniel Hudák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:3515010009.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Daniela Hudáka, sudcov JUDr. Štefana Michálíka a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí konanom 18. januára 2018 v Bratislave, v trestnej veci obvineného R. X. pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 12. apríla 2016, sp. zn. 23To/23/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného R. X. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, č. k. 2T 3/2015-1516, zo dňa 13. januára 2016, bol obvinený v bode 1/ rozsudku uznaný vinným zo spáchania zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Trestného zákona, v bode 2/ rozsudku zo zločinu falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 1 Tr. zák., v bode 3/ až 5/ rozsudku z pokračovacieho zločinu falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa ustanovenia § 270 ods. 2 Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. na skutkovom základe tam uvedenom.

Za to bol obvinenému podľa § 270 ods. 2 Tr. zák., s prihliadnutím na § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. h/ Tr. zák., uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov a 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. Podľa § 83 ods. 1 písm. e/ Tr. zák. súd uložil zhabanie vecí, a to 548 ks plastových striekačiek o objeme 2,5 ml, 115 ks plastových striekačiek o objeme 3 ml, 17 ks plastových striekačiek o objeme 6 ml, 6 ks plastových striekačiek o objeme 12 ml, 1 ks plastovej striekačky o objeme 20 ml, všetko veci zaistené pri domovej prehliadke u R. X. dňa 14. mája 2014, 1 ks digitálna váha o rozmeroch 100 mm x 75 mm x 13 mm, 1 ks sklená fajka dĺžky 100 mm nezistenej značky a výrobcu, všetko veci zaistené pri domovej prehliadke u J. X. dňa 14.

mája 2014.

Proti vyššie uvedenému rozsudku podal obvinený odvolanie. Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 12. apríla 2016 sp. zn.: 23To 23/2016 rozhodol o odvolaní obvineného tak, že podľa ust. § 319 Tr. por. odvolanie zamietol ako nedôvodné.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 12. apríla 2016, sp. zn. 23To 23/2016, podal obvinený prostredníctvom obhajcu dovolanie, z dôvodu podľa ust. § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., s poukazom na ust. § 374 ods. 3 Tr. por.

V odôvodnení dovolania obvinený uviedol, že dôvody dovolania podľa ust. § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. vidí v tom, že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Ďalej uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa je založený na nesprávnom právnom posúdení, ku ktorému súd prvého stupňa dospel nesprávnym hodnotením dôkazov, čo viedlo k nesprávnej aplikácii noriem Trestného zákona a Trestného poriadku vo veci pred súdom prvého stupňa, a ani súd odvolací svojím rozhodnutím tieto pochybenia súdu prvého stupňa nenapravil.

Obvinený tvrdil, že čiastkové útoky, skutky v bodoch 3/ až 5/ rozsudku boli nesprávne právne posúdené (bolo nesprávne aplikované hmotnoprávne ustanovenie) ako pokračovací zločin falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa ust. § 270 ods. 2 Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. a skutok v bode 2/ rozsudku bol nesprávne právne posúdený (bolo nesprávne aplikované hmotnoprávne ustanovenie) ako pokračovací zločin falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 1 Tr. zák. Podľa obvineného z právneho posúdenia skutkov nevyplyva, že by naplnil všetky znaky skutkovej podstaty po objektívnej stránke aj subjektívnej stránke, a preto nemožno aplikovať ust. § 270 ods. 1 a ods. 2 formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., teda rozsudok je založený na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Zároveň uviedol, že rovnako došlo k nesprávnomu právnomu posúdeniu skutku v bode 1/ rozsudku podľa ustanovenia § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Tr. zák. Obvinený poukázal na zaistené dôkazy pri domovej prehliadke, spochybnil výpoveď svedka H. R.. Tvrdil, že za predpokladu, že by omamné látky zaistené pri domovej prehliadke boli skutočne ním prechovávané, malo byť jeho konanie kvalifikované podľa ust. § 171 Tr. zák. V zmysle uvedeného v dovolaní teda podľa obvineného zároveň nesprávnym právnom posúdením skutkov došlo aj k nesprávnomu právnomu posúdeniu a nesprávnej aplikácii hmotnoprávnych ustanovení pre uloženie trestu podľa ust. § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., § 270 ods. 2 Tr. zák. s prihliadnutím na § 38 ods. 4, § 37 písm. h/ Tr. zák. Obvinený zároveň namietal, že odvolací súd sa s námietkami uvedenými v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa žiadnym spôsobom nevysporiadal a odvolanie ako nedôvodné zamietol. Poukázal na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Suominen v. Fínsko a vo veci Vétrenko v. Moldavsko a na rozsudok Najvyššieho správneho soudu České republiky, č. k. 2Afs/24/2005, zo dňa 14. júla 2005.

Obvinený sa dovolaním domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací podľa § 384 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutých rozhodnutí ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a aby vyslovil rozsudkom porušenie Trestného zákona a Trestného poriadku v príslušných ustanoveniach, a zároveň aby vyslovil porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, porušenie práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako neoddeliteľnú súčasť práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie; porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, porušenie práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru, ktorý obvinený bližšie neoznačil. Súčasne sa obvinený domáhal, aby dovolací súd podľa ust. § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a aj rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku o vine aj vo výroku o treste prikázal súdu prvého stupňa, aby vec znova prerokoval a rozhodol v inom zložení senátu.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Nové Mesto na Váhom. Prokurátorka navrhla, aby dovolací súd na neverejnom zasadnutí, bez preskúmania veci dovolanie podľa

§ 382 písm. c/ Tr. por. odmietol, pretože je zrejmé, že dôvody dovolania nie sú splnené podľa § 371 Tr. por.

K vyjadreniu prokurátorky k dovolaniu podal obvinený prostredníctvom obhajcu stanovisko. V ňom uviedol, že v celom rozsahu zotrúva na dôvodoch dovolania, ako ich v dovolaní uviedol. Naplnenie alebo nenaplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu je otázkou právnou, nie skutkovou. Z neúplných skutkových zistení podľa obvineného nevyplyva, že by naplnil všetky znaky skutkovej podstaty trestných činov, z ktorých bol uznaný vinným, a to je otázka právna, nie skutková. Poukazuje na nesprávnu aplikáciu, resp. neaplikáciu zásady „in dubio pro reo“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že toto bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.) a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1, veta prvá Tr. por., keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa ust. § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa ust. § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa ust. § 371 ods. 4 Tr. por., dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti. Podnet podľa odseku 3 nemožno použiť na podanie dovolania, ak ho podala osoba uvedená v § 369 ods. 2 alebo 5, namietaná okolnosť bola tejto osobe známa už v pôvodnom konaní a nebola namietaná najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa ust. § 385 ods. 1 Tr. por., dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených pochybení, pričom má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inšancia.

Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejneného pod publikačným číslom 120/2012 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por. sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. Ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa ust. § 382 písm. c/ Tr. por. alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por., a to bez toho,

aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por. Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Tr. por., ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por., dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Tr. por. a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu.

Pokiaľ ide o dovolanie obvineného R. X., v časti námietky pre porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom, dovolací súd uvádza, že obvinený len formálne, bez akéhokoľvek odôvodnenia, uviedol do textu, v ktorom odôvodňoval dovolací dôvod podľa ust. § 371 ods. písm. i/ Tr. por., že bolo porušené právo na obhajobu zásadným spôsobom. V predmetnom konaní doposiaľ túto skutočnosť nenamietal, dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na ust. § 371 ods. 4 Tr. por., podľa ktorého dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až písm. g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu možno chápať ako vytvorenie podmienok na plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri činnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého práva na obhajobu. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 50 ods. 3 ústavy sa premietlo do viacerých ustanovení Trestného poriadku, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva na obhajobu obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví v postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod. Najvyšší súd po preskúmaní spisového materiálu nezistil žiadne pochybenie v konaní, ktoré by zasahovalo zásadným spôsobom do práva obvineného na obhajobu.

Obvinený v dovolaní namietal najmä dovolací dôvod podľa ust. § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktorý mal byť podľa obvineného naplnený tým, že rozsudok súdu prvého stupňa je založený na nesprávnom právnom posúdení skutkov, ku ktorým súd dospel nesprávnym hodnotením dôkazov, čo viedlo k nesprávnej aplikácii noriem Trestného zákona a Trestného poriadku. V zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolací súd skúmal, či skutky ustálené súdmi v pôvodnom konaní boli správne subsumované pod príslušné skutkové podstaty trestných činov upravených v Trestnom zákone v zmysle ust. § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

S poukazom na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2011 pod č. 3, predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. môže byť len nesprávne právne posúdenie ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť. Z uvedeného vyplýva, že dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku. V dovolaní teda možno uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové.

V dovolaní v časti dôvodu vzťahujúceho sa k § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. obvinený namietal aj skutkové zistenia, spochybnil hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa, domáhal sa zmeny v hodnotení dôkaznej situácie konajúcim súdom. Na tomto mieste najvyšší súd zdôrazňuje, že dovolací súd je viazaný zisteným skutkovým stavom tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie. Nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, upravovať, alebo meniť iba súd odvolací (§ 322 ods. 3 a § 326 ods. 2 Tr. por.). Tento dovolací dôvod nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchateľa k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t.

j. ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia (viď R 3/2011). Námietky obvineného, týkajúce sa jeho subjektívneho pohľadu na spochybnenie hodnotenia dôkazov konajúcimi súdmi, teda nezodpovedajú dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Obvinený ale zároveň namietal aj nesprávnu právnu kvalifikáciu jeho skutkov formulovaných a ustálených v rozsudku súdu prvého stupňa a nesprávnu aplikáciu hmotnoprávnych noriem. Podľa názoru obvineného na základe formulácie jednotlivých skutkov tak, ako sú formulované v rozsudku súdu prvého stupňa, nenaplnil znaky skutkových podstat trestných činov, z ktorých bol uznaný vinným.

Pokiaľ ide o rozhodnutia vydané v posudzovanej veci, najvyšší súd je toho názoru, že tieto sa opierajú o dôkazy vykonané spôsobom a vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v ust. § 2 ods. 10, ods. 12 Tr. por. Vo vzťahu k právnej kvalifikácii skutkov, pokiaľ ide o skutky v bodoch 3/ až 5/ rozsudku súdu prvého stupňa, tieto naplňajú po subjektívnej aj objektívnej stránke znaky skutkovej podstaty pokračovacieho zločinu falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa ust. § 270 ods. 2 Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák.; pokiaľ ide o skutok v bode 2/ rozsudku súdu prvého stupňa, tento naplňa po subjektívnej aj objektívnej stránke znaky skutkovej podstaty zločinu falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa ust. § 270 ods. 1 Tr. zák.; a pokiaľ ide o skutok v bode 1/ rozsudku súdu prvého stupňa, tento naplňa po subjektívnej aj objektívnej stránke znaky skutkovej podstaty zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa ust. § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Tr. zák.

Aplikácia vyššie uvedených ustanovení bola správna, nedošlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu zisteného skutku, ako to namietal obvinený v dovolaní. Rovnako nedošlo k nesprávnemu použitiu hmotnoprávnych ustanovení ani pri ukladaní trestu.

Nie je pravdivé tvrdenie obvineného, že odvolací súd sa nevysporiadal s námietskami uvedenými v odvolaní. Rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno označiť za arbitrárne a ani za nepreskúmateľné. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia reaguje na námietky obvineného, uvádza, že dospel k záveru, že súd prvého stupňa konal v súlade s ustanoveniami § 2 ods. 10, ods. 12 Tr. por., že dospel k správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Preskúmal aj namietané svedecké výpovede, rovnako podrobil prieskumu aj postup súdu pri ukladaní trestu.

V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na ustanovenie § 371 ods. 7 Tr. por., podľa ktorého dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolací súd nezistil žiaden dovolací dôvod, na základe ktorého by mohol vyhovieť obvinenému a zrušiť napadnuté rozhodnutie, a preto dovolanie obvineného ako nedôvodné odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.